

KEIJO VÄLIMAA

DEKKARI NRÖ 1

PERINTEINEN POLISDEKKARI

Dekkari Nro 1

*Tämä kirja on ollut tekeillä jo pikku pojasta asti,
mutta vasta nyt se lopultakin pääsee päivänvaloon.*

*Tarina on muuttunut ikävuosien myötä ja seuraava-
kin tarina on jo mielessä, mutta katsotaan tämän
esikoisen kohtalo ensin.*

*Kiitos rakkaalle Arja-vaimolleni, joka jaksoi lukea
ja korjata tekstin kulkua sivusta toiseen. Ilman hä-
nen apuaan tämä ei olisi koskaan valmistunut.*

*Kiitos Sinulle, että luet tätä juuri nyt – toivottavasti
voit nauttia lukemastasi.*

Keijo

Keijo Välimaa

Dekkari Nro 1

© 2018 Välimaa, Keijo

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0139-3

Pekka oli reilusti 190 senttiä pitkä, painoi yli 100 kiloa ja harrasti aktiivisesti mm. itsepuolustuslajeja, mutta hän pelkäsi.

Hän pelkäsi edessään seisovaa miestä, pelkäsi että miehen automaattiaselaukeaa vahingossa ja vie mennessään Pekalta osan tärkeistä sisäelimistä? Sillä siihen suuntaan pistoolin äänenvaimentajalla varustettu piippu vakavasti osoitti.

Oli sunnuntaiaamu ja Pekka oli lähtenyt aamulenkillen lämpimästä sängystä rakkaan Helena vaimonsa vierestä. Niin kuin aina sunnuntaiaamuisin tapasi tehdä, oli sitten kesä tai talvi, satoi tai paistoi.

Keuruun kaupunki on rakennettu keskelle kauneinta järvimaisemaa, joten Pekankin aamulenkki kierteli aina järven rantoja, pitkin kevyen liikenteen väyliä ja rantapolkuja, joita Keuruulla todella riittää. Lenkki kesti normaalisti noin puolitoista tuntia ja sen aikana Pekka tapasi päästää kaikki viikon aikana kertyneet turhat höyryt aivoistaan aloittaakseen uuden työviikon virkeänä ja hyväntuulisena.

Mutta tänä aamuna kaiken näytti pilaavan tummaan nahkatakkiin, mustiin puuvillahousuihin, nilkkapituisiin erikoismaihareihin ja baseball lippikseen pukeutunut mies. Joka kaiken lisäksi osoitti juuri Pekkaa pistoolillaan hyvin ikävän näköisesti suoraan vatsaan. Mitä helvettiä tuo mies teki Keuruulla, jonne tuskin koskaan eksyy ketään ulkopaikkakuntalaisia saatikka sitten ihan ulkomalaisia?

Pekalla ei ollut lenkillä mukanaan kuin vanha puhelimensa, ei tietenkään asetta tai mitään muutakaan välimettä puolustautua tuollaista uhkaa vastaan. Poliisina Pekka toki tiesi, että enin osa tällaisista tilanteista ratkesi lopulta rauhallisesti ja ilman loukkaantumisia, kunhan tilanne osattiin hoitaa oikein.

Monesti poliisiksi ryhtymisensä jälkeen Pekka oli saanut osallistua erilaisiin ääritilanteita käsitteleviin koulutustilaisuuksiin, joissa neuvottiin purkamaan kiristynyt tilanne rauhallisesti keskustelemalla. Samalla keskittyen mahdollisten sivullisten pelastamiseen, jopa oman turvallisuuden uhallakin.

Mutta mitä tämä pistoolimies täällä teki ja miksi hän osoitteli pistoolillaan lenkillä juoksevaa Pekkaa kohti? Sitä sieti kysyä, mutta millä kielellä. Selkeästi kyse oli jostain itäblokin maasta tulleesta henkilöstä, mutta ehkä kannattaisi kuitenkin ensin kokeilla tuttua ja turvallista englantia.

Do you speak english? Tiedusteli Pekka, mutta sai turhaan odottaa vastausta. Mies ei silmänsä räpäyttänyt ja se alkoi jo huolettaa Pekkaa. Miten purkaa tilanne, jos keskustelua ei saada aikaan?

Rantapolulla ei näkynyt muita lenkkeilijöitä, josta Pekka osasi olla tyytyväinen. Tässä ei kaivattu mitään ylimääräisiä häiriötekijöitä, mies itsessään oli jo tarpeeksi iso ongelma Pekan mielestä. Ei myöskään näkynyt autoa missään, joten mistä ihmeestä mies oli siihen pudonnut keskellä hiljaista Keuruun keskustaa?

Rantapolku oli tammikuun lopun mukaisesti luminen, pohjaltaan jäinen ja pakkastakin oli sopivan oloisesti noin 15 astetta. Pekka mietti voisiko jotenkin käyttää näitä olosuhteita hyväkseen ja riistää mieheltä aseensa, ennen kuin jotain vakavampaa alkaisi tapahtua.

Mutta mies ei näyttänyt välittävän pakkasesta tai jäisestä tien pinnasta tuon taivaallista. Ehkä hän oli jo kotimaassaan tottunut vastaaviin olosuhteisiin, kuka tietää. Toisaalta asustus ei oikein viitannut siihen suuntaan, mutta siihen Pekka ei voinut yksin luottaa.

Haapamäen suunnalta alkoi yllättäen kuulua lähes-tyvän hälytysajoneuvon ääntä ja pian Pekka saattoi nähdä valojen leiskunnan läntisellä taivaanrannalla. Hän toivoi, ettei mies ollut selvillä siitä, minkä väriset hälytysvalot oli Suomessa valittu kullekin laitokselle. Pekka itse pystyi tunnistamaan ambulanssin äänet ja valot, mutta toivoi miehen uskovan sieltä olevan tulossa poliisiauton. Mies empi hetken, ennen kuin teki päätöksen. Hän laski aseensa alemmas ja piilotti sen sitten sulavalla liikkeellä takkinsa sisälle.

Samalla hän yritti lyödä nyrkillä Pekka suoraan vatsaan, mutta isku jäi jonkin verran lyhyeksi. Toisaalta Pekka ehti kovettaa vatsansa juuri viime hetkellä ottaakseen lyönnin vastaan. Mutta varmuuden vuoksi Pekka oli tipahtavinaan polulle henkeään haukkoen. Samalla hän tarkkaili salaa miehen otteita ja miten hän aikoi tilanteen hoitaa.

Mietittyään vain muutaman sekunnin, mies lähti juoksemaan yli leikkikentän rantatietä kohti, eli juuri vastakkaiseen suuntaan leiskuvista hälytysvaloista. Juostessaan hän oli selkä tielle päin, eikä voinut nähdä kyseessä olevan ohi ajavan ambulanssin.

Pekka sai nopeasti puhelimensa esille ja antoi saman tien hälytyksen työtovereilleen poliisilaitoksella. Hän kertoi lyhyesti tapahtumien kulun ja kuvaili mahdollisimman tarkasti miehen tuntomerkit ja asusteet.

Samalla hän alkoi varovasti juosta miehen perään. Hän varoi kuitenkin näyttäytymästä liian avoimesti muistaen miehen taskuunsa sujauttaman pistoolin.

Pekan työuran aikana häntä ei oltu koskaan ammuttu suoraan kohti, eikä hän ollut muutoinkaan koskaan vahingoittunut työtehtävissään. Näin hän halusi olevan myös jatkossa, joten varovaisuutta peliin. Parempi odottaa apuvoimia ja järjestää takaa-ajo yhdessä muiden poliisien kanssa.

Aamu oli raikas ja pakkasesta johtuen lunta ei ollut satanut nimeksikään. Kuitenkin Pekka oli näkevinään kovaksi tallatun polun pinnassa ison maihinnoususaappaan erikoisen pohjakuvion? Sitä varovasti seuraten Pekka eteni suoraan kohti rantatietä. Hän odotti sieltä minä hetkenä hyvänsä kuulevansa jo oikean hälytysäänen, joka kuuluisi ambulanssin sijaan poliisille.

Mies juoksi kohti rantaa ja yritti samalla miettiä, mikä piru häntä vaivasi. Normaalisti hän ei turhista säikähdä ja revi asettaan esiin jonkin lenkkeilijän takia. Mutta niin vain oli äsken käynyt. Jokin lenkkeilijän olemuksessa oli tuonut miehelle mieleen poliisin ja silloin refleksit toimivat ennen kuin järki ehti väliin. Hän oli tuntenut itsensä todella hölmöksi osoitellessaan lenkkeilijää aseellaan, toki näyttämättä hölmistystään ulospäin.

Ja se lyönti, jonka hän oli kaikella voimallaan suunnannut lenkkeilijää vatsaan, oli osunut kuin betoni-seinään. Mutta kuitenkin se oli tehonnut, koska vastustaja oli pudonnut henkeään haukkoen maahan. Nyt jälkikäteen ajatellen, ehkä hiukan liian hitaasti ollakseen todellinen pudotus?

Mies oli nimeltään Juri ja asusteli normaalisti Puolassa, vaikka se ei ollutkaan hänen kotimaansa. Pomo oli pyytänyt häntä tälle lyhyelle keikalle Suomeen kertoen sen olevan helppo ja tuottoisa matka. Nyt Juri alkoi epäillä keikan kuvausta. Tästä ei taatusti tulisi lyhyttä, mutta toivottavasti edes jonkin verran tuottoisa.

Pomo oli järjestänyt hänelle monta ihan hyvääkin keikkaa, joten nyt pitää vain hoitaa homma loppuun asti ja pitää hänet tyytyväisenä.

Juri käveli nyt mahdollisimman normaalin näköisenä Keuruun rantatietä kohti pysäköintipaikalle jättämäänsä punaista Volvoa. Hän oli vuokrannut sen edellispäivänä Tampereelta väärällä henkilöllisyydellä paikallisesta pienehköstä autovuokraamosta. Auto oli hyvässä kunnossa ja omalla tavallaan huomaamaton, palvelen hänen tarpeitaan mainiosti.

Vaatteet olivat ensimmäinen ajatusvirhe, jonka Juri itselleen tunnusti. Oli saatava nopeasti lämpimämpää pääl-

le ja samalla oli hyvä hankkiutua eroon lenkkeilijän näkemästä vaatekerrasta.

Juri tutki navigaattoriaan ja yritti löytää muutaman kymmenen kilometrin sisältä sunnuntaisin auki olevaa kauppakeskusta. Sieltä hän voisi hankkia tarvittavat asusteet. Samalla hän piti silmällä päätien liikennettä peläten näkevänsä poliisin hälytysvalot taas uudelleen.

Mutta lähin avoin kauppapaikka oli yli 60 kilometrin päässä sijaitseva Tuurin Kyläkauppa. Kaupan nimestä Juri ei saanut tolkkua, mutta kaupan kuvaus väitti sieltä löytyvän lähes mitä vaan. Ja kaupan luvattiin olevan auki lähes joka päivä vuoden ympäri. Juria kiukutti pitkähäkö ajomatka pelkkien vaatteiden takia, mutta mikäs auttoi. Ei tänne jumalan selän taakse jäätymäänkään ole tultu.

Volvo käynnistyi vaivattomasti pakkasesta huolimatta ja Juri käänsi sen nokan kohti navigaattorin ohjaamaa reittiä läpi aamupakkasessa uinuvan Keuruun. Muutaman kilometrin ajettuaan hän huomasi vastaan tulevan poliisiauton, joka ajoi hitaasti ja ilman hälytysvaloja kuin etsien jotakin.

Juri jatkoi rauhallisesti eteenpäin ja huokaisi vasta usean kilometrin jälkeen, uskoen poliisien jättäneen hänen siistin autonsa huomiotta. Pomo oli moneen kertaan alleviivannut hänelle monella eri keikalla, että auto piti valita paikallisen valikoiman yläpäästä. Ja sitä oli käytettävä pesussa määrä välein, sekä ajettava rauhallisesti. Näin välttyt turhalta huomiolta ja sulaudut paremmin joukkoon.

Pekka odotteli aikansa, kunnes tuttu poliisiauto kaarsi paikalle ja nappasi hänet kyytiinsä. Samalla Pekka otti puhelun kotiin Helenalle ja selitti lyhyesti tilanteen. Hän kertoi viipyvänsä ehkä tunnin pari, saaden tutun huokauksen vastaukseksi ja suljetun puhelimen kilahduksen korvaansa.

Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun Pekka oli kauppareissullaan tai roskia viedessään joutunut kutsutuksi kesken kaiken töihin. Helena oli jo tottunut ja toisaalta myös perin kyllästynyt näihin yllätyksiin.

Pekka selitti tilanteen lyhyesti poliisiautoa kuljettavalle työtoverilleen Eskolle, samalla opastaen häntä ajamaan oikeaan suuntaan kohti rantaa, jonne Pekkaa aseellaan uhkaillut mies oli juosten kadonnut. Jäljet tallatulla lenkipolulla olivat jo sekoittuneet moniin koiran ulkoiluttajan jälkiin ja Pekka oli heti todennut niiden seuraamisen mahdottomaksi.

Ehkä niistä vielä saataisiin apua miestä tunnistettaessa ja siksi Pekka oli napannut vanhalla puhelimellaan muutamia valokuvia maihareiden jäljistä. Mutta toistaiseksi heillä ei ollut mitään johtolankaa, jolla aloittaa miehen jäljittäminen.

Esko ja Pekka sopivat ajavansa muutaman kierroksen lähikaduilla ja samalla yrittivät löytää mahdollisia silminnäkijöitä karkuun juosseesta miehestä. Mutta varhain sunnuntai aamuna Keuruun keskusta oli varsin hiljainen, eikä heitä onnistanut tavata ketään juuri sillä puolella kaupunkia. Niinpä he päättivät lähteä poliisitalolle suunnittelemaan jatkoa tälle operaatiolle ja samalla informoimaan esimiehiään tilanteesta.

Normaalisti ei heidän pomoaan Mattia viikonloppuna häirittäisi. Mutta aseennäkö oli Pekan mielestä niin merkittävä tekijä, että myös Matin oli hyvä kuulla asiasta.

Matkalla poliisitalolle heitä vastaan tuli muutama auto, mutta mikään niistä ei kiinnittänyt Pekan huomiota. Tätä hän jälkeenpäin manasi moneen kertaan itsekseen.

He olivat juuri noutamassa neuvotteluhuoneeseen kahvia, kun myös Matti liittyi seuraan kertoen kotona olleen liian tylsää. Joten hän päätti tulla tutustumaan tilanteeseen ja ottamaan osaa juuri alkamassa olevaan epäviralliseen palaveriin.

Pekka oli osin mielissään Matin läsnäolosta. Heillä oli hyvät välit ja Matti oli kunnioitettu esimies, joka ei turhia niuhottanut. Mutta hän antoi tarvittaessa sekä tukensa että oman osaamisensa tutkijoiden käyttöön. Pekkaa harmitti, että hän oli päästänyt tuntemattoman miehen aseineen karkuun, mutta sitä oli nyt enää turha jälkikätehen miettiä.

Esko oli jo ennen asemalta lähtöään antanut ilmoituksen kaikille yksiköille tarkkailla kuvatun näköistä miestä ja tämä viesti oli mennyt myös lähipaikkakuntien asemille tiedoksi. Nyt oli vain päätettävä, miten tästä eteenpäin ja missä laajuudessa asiaa alettaisiin edes selvittämään. Mitään varsinaista rikostahan ei ollut vielä tapahtunut, jollei aseella uhkailua otettaisi huomioon?

Matin kanta oli kuitenkin hyvin selkeä. Aseellinen ulkomaalainen mies keskellä Keuruun sunnuntai aamua oli otettava vakavasti ja sillä selvä. Näin ollen asiasta tehtäisiin kirjaus, sille avattaisiin juttunumero ja sille nimitettäisiin vastuussa oleva tutkija. Tässä tapauksessa se olisi Pekka.

Pekka ja Esko olivat toki samaa mieltä, mutta molemmilla nousi myös silmien eteen kuva auki olevien tapausten täydestä laatikosta työpöydän nurkalla. Nyt siihen lisättäisiin taas yksi uusi juttu muiden jo tekeillä olevien lisäksi.

Työn määrä oli poliiseille tuttu vakio, sitä oli koko ajan liikaa, eikä siitä ollut mitään realistisia mahdollisuuksia selvitä. Mutta siitä ei tässä tilanteessa nuristu, vaan otettiin asia vakavasti. Ensin alettiin tuskastuttaviin kirjallisiin töihin, jotta aikanaan päästäisiin myös oikeasti tutkimaan tapausta.

Iltapäivällä paperisota oli saatu pääosin tehtyä ja juttu virallisesti avattua. Vasta nyt päästiin tekemään ensimmäisiä suunnitelmia siitä, miten asiaa alettaisiin hoitamaan. Normaalisti kiireellisten ja akuuttien rikosten kohdalla menettely oli päinvastainen ja paperisota tehtiin jälkikäteen. Mutta nyt miestä ei heti löydetäisi Keuruulta ja näin ollen tehtiin kaikki suoraan ohjekirjan mukaisessa järjestyksessä.

Nyt siis oltiin valmiita ryhtymään takaa-ajoon, jonka suuruutta ja kestoja kukaan ei onneksi tässä vaiheessa vielä tiennyt. Muutoin tunnelma olisi ollut huomattavasti apeampi.

Helena heräsi puhelimen pirinään ja huomasi samalla, ettei Pekka ollut palannut aamulenkiltään. Silmät vielä unesta sumeina hän vastasi puhelimeen ja sai kuulla Pekan äänen kertovan aamun alkaneen ongelmallisesti. Tämä oli niin tuttua Helenalle, että hän vain tuhahti ja sulki puhelimen.

Sen enempää asiaa mietiskelemättä hän totesi itseksensä, että aviomies tulee kotiin sitten kun tulee. Hän päätti valmistaa aamiaisen vain itselleen, koska tytär oli ystävänsä luona yökylässä ja niinpä Helena oli yksin kotona isossa talossa.

Talo oli rakennettu muutama vuosi sitten osin Helenan painostuksesta. Siihen asti he olivat asuneet kerrostalokolmiossa, joka ei tosiaankaan ollut koolla pilattu. Mutta uusi talo oli noin kolmella sadalla neliöllään korjannut ainakin tilan puutteen, ja samalla Helenan mielestä monta muutakin ongelmaa.

Nyt heillä oli omat WC-tilat kaikille perheen jäsenille erikseen, sekä kunnon saunatilat. Tietysti myös erillinen kodinhoitohuone, jota Helena oli ehkä eniten kaivannut jo monen vuoden ajan. Muita tiloja oli sitten tullut vähän kuin kaupan päälle ja kokonaisuus miellytti Helenaa päivä päivältä aina vaan enemmän. Vielä kun Pekka oli lopulta-kin suostunut ulkopuolisen siivoojan palkkaamiseen, saat-
toi Helena olla erittäin tyytyväinen lopputulokseen.

Hän päätti hemmotella itseään aamu-smoothiella ja sen päälle keittää kunnon kahvit. Ehkä kahvin tuoksu saisi houkuteltua töihin taas kerran eksyneen aviomiehenkin palaamaan kotikeittiöön Helenan seuraksi.

Suomessa on meneillään laaja SOTE-uudistus ja siihen liittyvä uusi IT-ohjelmisto varastetaan. Ohjelmiston laatinut ohjelmistotalo piti juuri esittelytilaisuutta EU-edustustolle, kun varkaat iskivät. Alkaa hurja takaa-ajo sekä ohjelmiston anastaneita henkilöitä, että aikaa vastaan. Koko SOTE-uudistus voi vaarantua ellei ohjelmiston luvatonta levitystä saada estettyä.

Samaan aikaan Ähtäriin saapuu kaksi panda-karhua Kiinasta. Eläinten ruokintaan käytettävällä bambulla tehdään häikäilemätöntä kauppaa ja kiristetään tavaran toimittajaa jopa lapsensa huoltajuuden menettämisellä.

Keijo Välimaa on Forssalainen eläkeläinen, joka on haaveillut omasta kirjasta jo pikku pojasta lähtien. Nyt ensimmäinen dekkari on saavuttanut päivän valon ja seuraavakin on jo tekeillä.

Keijo on harrastaa aktiivisesti vapaaehtoistöitä, lukemista, mökkeilee ja moottoripyöräilee.

